



Theo Brand is woordvoerder van De Linker Wang, de religiewerkgroep van GroenLinks.

# Een wereld te winnen

*Laat zien waar je in gelooft en werk samen*

**Christelijke kiezers stemmen niet allemaal op dezelfde politieke partij. En naast de drie expliciet christelijke partijen CDA, ChristenUnie en SGP stemmen ook nog tallozen op andere partijen. Maar daarom zouden al deze christenen nog wel goed kunnen samenwerken.**

*De muis die even brulde.* Zo heet het proefschrift dat historicus Jan de Bas jaren geleden schreef over de Evangelische Volkspartij (EVP). Deze politieke splinter was van 1982 tot 1986 vertegenwoordigd in de Tweede Kamer. De eigenzinnige Cathy Ubels-Veen uit Dokkum zat voor de partij in het parlement. In 1990 ging de EVP samen met CPN, PPR en PSP op in GroenLinks.

Op dit moment is er geen politieke partij in Nederland die zich laat vergelijken met deze bijzondere splinter. Partijleden waren doorgaans afkomstig uit de ARP, één van de protestantse voorlopers van het CDA. Zij vonden de nieuwe christendemocratische volkspartij te rechts en te weinig uitgesproken.

Op partijcongressen van de EVP werden psalmen gezongen. Dat doet misschien een beetje denken aan de ChristenUnie. Maar de christelijke inspiratie was vooral oecumenisch en progressief van aard. En dat was andere koek dan het levensgevoel van GPV en RPF, de toenmalige voorlopers van de ChristenUnie.

Terwijl men binnen laatstgenoemde partijen ten strijde trok tegen onder meer abortus, euthanasie en het communisme, zat de morele verontwaardiging bij de EVP vooral bij kruisraketten, milieuvervuiling en de Apartheid in Zuid-Afrika. Vrouwen binnen de EVP waren mede geïnspireerd door het feminisme.

Tegelijk wilde de EVP zich laten inspireren door de Bijbelse boodschap van gerechtigheid en vrede. Uiteindelijk werd de partij gekweld door interne twisten. En voor de goede orde: ook toen al kozen veel progressieve christenen voor niet-confessionele linkse partijen.

## Inspiratie

Waarom sta ik juist nu stil bij de geschiedenis van de EVP? Dat heeft te maken met mijn eigen christelijke inspiratie tegen de achtergrond van het huidige tijdsgewricht en regeringsbeleid.

De dividendbelasting voor multinationals wordt afgeschaft, terwijl er geen geld is voor betere zorg en voldoende leerkrachten op scholen. In Nederland gewortelde kinderen worden zonder pardon het land uitgezet.

Vluchtelingen worden aan de rand van Europa in erbarmelijke omstandigheden vastgehouden, zodat ze op veilige afstand blijven. En de inkomensongelijkheid blijft groeien. De twee grootste confessionele partijen, het CDA en de ChristenUnie, maken dit beleid mede mogelijk.

## Snijden in eigen vlees

Bij de ChristenUnie wringt dat het sterkst. De pijn van het compromis wordt daar soms intens gevoeld. En eerlijk is eerlijk: de partij heeft goede ministers en haalt ook zaken binnen. Terwijl voor het CDA re-

geren er nu eenmaal bij hoort, durft de ChristenUnie in eigen vlees te snijden en toch regeringsverantwoordelijkheid te dragen. Dat roept respect bij me op.

Een lichtpunt is het Klimaatakkoord dat de regeringspartijen deze zomer samen met de linkse oppositie hebben gesloten. Hoewel de luchtvaart grotendeels buiten schot blijft en er vragen zijn over de concretisering om de CO2-uitstoot terug te dringen, heeft de politiek een belangrijke stap voorwaarts gezet.

Toch lost dit voor mij niet alle raadsels op over het huidige maatschappelijke klimaat en het regeringsbeleid. Waarom laat een regering met twee confessionele (christelijke) partijen zijn oren uiteindelijk toch zo sterk hangen naar multinationals en angst voor vreemdelingen?

In deze context groeit mijn behoefte naar een beweging van hoop. Een voorbeeld daarvan is voor mij de spiritualiteit van de uitzonderlijke Evangelische Volkspartij. De meeste van mijn idealen vind ik vandaag terug bij GroenLinks.

Tegelijk begrijp ik dat veel andere christenen hechten aan politieke partijen die zich expliciet verbinden aan christelijke inspiratie. Dit wordt versterkt doordat binnen andere partijen niet bij iedereen altijd evenveel fijngevoeligheid bestaat voor godsdienst, geloof en kerk.

## Brede beweging

Misschien helpt een nieuwe en brede beweging van christenen vanuit diverse kerken en politieke partijen. Een beweging van hoop, vrede en solidariteit. Een beweging met oog voor duurzaamheid en rentmeesterschap.

Een beweging die gelooft in het kunnen samenleven van mensen met verschillende culturele achtergronden, zonder overigens bestaande problemen weg te moffelen.

Binnen zo'n beweging hoef je het niet op alle punten met elkaar eens te zijn. Maar de grondhouding is dat mensen getuigen van hoop. En dat zij opstaan tegen politici met een zuur gezicht, voor wie het glas altijd half leeg is, solidariteit een onhaalbare droom en die angst voor anderen cultiveren.

Want hoewel dood en verderf onderdeel zijn van onze werkelijkheid, gaat het in de Bijbel om een belofte. Zoals voormalig president Barack Obama mensen ocriep: 'Yes, we can!' en na een dodelijke schietpartij tijdens een rouwdienst het lied 'Amazing Grace' begon te zingen.

Geïnspireerde politiek - in welke vorm en binnen welke partij dan ook - kan niet zonder hoop en idealen. Laat daarom zien waarin je gelooft en bouw bruggen. En doe dat samen. Er is immers een wereld te winnen.

